

Arrest

**nr. 341 297 van 17 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KAYEMBE N'KOKESHA
Gulden Vlieslaan 74/6
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 mei 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 18 februari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. TWAGIRAMUNGU, loco advocaat S. KAYEMBE N'KOKESHA, en van S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 26 juni 2009 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt definitief afgewezen bij arrest van 12 februari 2010 met nummer 38 656 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarbij verzoekster niet wordt erkend als vluchteling en haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.2. Tussen 6 mei 2013 en 5 februari 2018 dient verzoekster meerdere aanvragen in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar (toenmalige) wettelijke samenwonende partner met de Belgische nationaliteit. Inzake deze aanvragen wordt telkens beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Zowel op 30 augustus 2016, op 28 maart 2019 als op 31 mei 2021 dient verzoekster eveneens aanvragen in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar meerderjarige dochter met de Duitse nationaliteit. Respectievelijk op 15 februari 2017, op 27 september 2019 en op 6 september 2021 wordt telkens beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Op 25 juli 2024 dient verzoekster, voor de vierde keer, een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in functie van haar meerderjarige dochter met de Duitse nationaliteit. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie op 18 februari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25/07/2024 werd ingediend door:

Naam: [M.M.]

Voorna(a)m(en): [C.]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar dochter, de genaamde [K.M.] (RRN [...]) van Duitse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: “de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient er dus sprake te zijn van een afhankelijkheids-relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van oorsprong dan wel herkomst.

Ter staving van het ten laste legt betrokkene de volgende stukken voor:

- 33 overschrijvingen naar betrokkene door referentiepersoon, allemaal in de jaren 2020 en 2021. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene reeds in België is sinds 2009.*
- Mail in naam van betrokkene, ondertekend door de referentiepersoon, en brief van betrokkene, waarin ze aangeeft dat betrokkene pas virtueel contact heeft ontwikkeld met haar dochter in 2009, en fysiek in België in 2012, en waarin ze stelt dat ze pas financiële steun ontving vanaf dat ze al in België verbleef. Stelt dat de financiële steun hoofdzakelijk in contanten gebeurde.*
- Bestaansmiddelen referentiepersoon en dochter*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst/oorsprong ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Er wordt geen enkel bewijs van onvermogen van de betrokkene in Congo voorgelegd. Het is wel degelijk de bedoeling dat het vermogen van in het land van herkomst of origine voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wordt aangetoond. Hetzelfde geldt voor de bewijzen financiële steun, ook zij geschieden enkel in België, wat niet conform de voorwaarden artikel 40bis VW is. Betrokkene zegt zelf in haar verklaring op eer dat ze pas financiële steun ontving vanaf het moment dat ze al in België was doordat haar kind, de referentiepersoon, niet van het bestaan van haar moeder afwist. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst/origine bestond, en wel in die mate dat de betrokkene daardoor genoodzaakt was om haar dochter te komen vervoegen als rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn, ten laste van haar dochter.

Uit een raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt bovendien dat betrokkene in België sinds 2014 praktisch continu tewerkgesteld is, waardoor van de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon in België evenmin sprake kan zijn. Het gegeven dat betrokkene sedert 31/05/2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is doet geen afbreuk aan

deze vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België niet op deze in het land van herkomst.

Kortom, gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond van de betrokkene ten overstaan van de referentiepersoon van het land van herkomst en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

De andere voorgelegde stukken (bestaansmiddelen, huisvesting, ziektekostenverzekering, enz) doen geen afbreuk aan de gemaakte vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan de betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een “kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de economische afhankelijkheid”.

In de synthesememorie vat zij dit middel, en haar repliek op de nota met opmerkingen, samen als volgt:

“1. Over de motiveringsplicht en de appreciatie van het dossier

De verwerende partij stelt dat de motivering afdoende is, doch gaat niet in op de feitelijke bijzonderheden van het geval. De weigering is louter gebaseerd op het ontbreken van bewijs dat verzoekster reeds vóór haar komst naar België financieel ten laste was van haar dochter, terwijl verzoekster aantoont dat er vóór 2012 geen enkele band bestond, waardoor dergelijk bewijs onmogelijk is.

Een strikte toepassing van het arrest Jia zonder ruimte voor uitzonderingssituaties miskent het doel en de geest van de wet op gezinshereniging. De concrete feiten tonen aan dat de afhankelijkheid zich wel degelijk manifesteert sinds het fysiek contact in België, in een relatie die pas laat werd hersteld.

2. Over het begrip “land van oorsprong”

Volgens de Belgische Staat moet het land van oorsprong een ander land zijn dan België. Verzoekster bevond zich echter op Belgisch grondgebied op het ogenblik van de aanvraag, en had nooit elders een band met haar dochter. In dit uitzonderlijk geval moet België de facto als het land van oorsprong worden beschouwd, bij gebreke aan een voorafgaande familiale relatie elders.

Een enge lezing van artikel 40bis, §2, 4° leidt tot een discriminatoire uitsluiting van ouders wier familiale band pas in België tot stand is gekomen.

3. Over de tewerkstelling van verzoekster

De verwerende partij verwijst naar de quasi ononderbroken tewerkstelling sinds 2014 als bewijs van autonomie. Deze redenering miskent dat het gaat om laagbetaalde, instabiele jobs die geen structurele zelfstandigheid verzekeren. De materiële ondersteuning van de dochter is aantoonbaar, en moet in haar feitelijke context worden geëvalueerd.

4. Over de niet-gehoordheid

De verwerende partij stelt dat er geen hoorplicht geldt bij een aanvraag tot voordeel. Echter, wanneer een beslissing wordt gebaseerd op vermeende lacunes of onduidelijkheden, moet aan de betrokkene de gelegenheid worden geboden die te weerleggen. Dit vloeit voort uit het recht van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State.

5. Over de evenredigheid van de beslissing

Het motief dat verzoekster niet ten laste zou zijn volstaat niet om een ingrijpende weigering te verantwoorden die het recht op gezinsleven ernstig aantast (artikel 7 Handvest, artikel 8 EVRM). De verwerende partij toont geen belangenafweging, noch enig legitiem doel dat deze inmenging verantwoordt. Er is geen sprake van een reëel risico voor openbare orde of veiligheid.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingen-wet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit haar middel blijkt ook dat zij kennis heeft van de determinerende motieven van de bestreden beslissing en er zich inhoudelijk tegen heeft kunnen verdedigen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de genoemde bepalingen wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster eveneens geschonden acht, houdt daarnaast in dat het bestuur zich op adfodende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het evenredigheidsbeginsel hangt verder nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, dat slechts is geschonden wanneer het oordeel van het bestuur tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De bestreden beslissing betreft een vierde aanvraag die verzoekster op 25 juli 2024 indiende voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in functie van haar Duitse meerderjarige dochter. Het wordt niet betwist dat deze beoogde gezinshereniging valt onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat in zijn § 2, eerste lid, 4° luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen”

3.5. Uit deze wetsbepaling volgt dat verzoekster, om de gezinshereniging met haar Duitse dochter in België te genieten, onder meer het bewijs moet leveren dat zij ten laste is van haar dochter en dit van in het land van oorsprong of van herkomst. In de bestreden beslissing weigert verweerder verzoekster een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, omdat zij het bewijs van het ten laste zijn in het land van oorsprong of herkomst niet heeft geleverd en zodoende niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden. Hij wijst er op dat verzoekster al sinds 2009 in België verblijft en uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij pas tijdens haar verblijf in België opnieuw in contact is gekomen met haar dochter en de voorgelegde stukken inzake een afhankelijkheidsband ook alle daten van na haar komst naar België. Verweerder stelt vast dat verzoekster niet het bewijs kan leveren dat zij in haar land van herkomst onvermogen was en ten laste van haar dochter.

3.6. Artikel 40bis, § 2, eerste lid 4° en § 4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2, d) en 7, lid 2 van de Richtlijn 2004/38/EG (cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 51 2845/1, 10-14). Bijgevolg kan de Raad, wat de interpretatie van het begrip *'ten laste zijn'* betreft, verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ).

In de arresten Jia en Reyes heeft de Grote Kamer van het HvJ verduidelijkt dat het begrip *"ten laste"* inhoudt dat er sprake moet zijn van een situatie van reële afhankelijkheid, waarbij het familielid van een Unieburger die in een andere lidstaat is gevestigd gezien zijn economische en sociale toestand de materiële ondersteuning nodig heeft van deze Unieburger, of diens echtgenoot of partner, teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van het familielid bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die Unieburger te mogen voegen. Het HvJ stelt dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket).

Wanneer er een zekere tijd is verstreken tussen de binnenkomst op het grondgebied en de aanvraag, zoals in casu, verduidelijkte het HvJ in zijn arrest van 10 april 2025 in de zaak C-607/21 dat het familielid het bewijs moet leveren van het ten laste zijn zowel in het land van herkomst op het ogenblik waarop hij dat land heeft verlaten om zich bij de Unieburger in het gastland te voegen als in de gastlidstaat op het ogenblik waarop de aanvraag wordt ingediend.

Bij gebrek van een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het *"ten laste zijn"* verder vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de betrokkenen het bewijs van deze voorwaarde leveren. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheidstoetsing uit.

3.7. In de brief die zij bij haar aanvraag heeft voorgelegd, legde verzoekster uit dat haar dochter op tweejarige leeftijd bij haar vader is gaan wonen en dat zij geen contact meer had met haar dochter sinds deze vijf jaar oud was. Zij stelde ook pas later te weten te zijn gekomen dat haar dochter met diens vader op een gegeven moment was verhuisd naar Duitsland. Ze gaf aan haar dochter pas in 2009 te hebben teruggevonden via Facebook, dit op een ogenblik dat ze zelf reeds in België verbleef, alsook dat haar dochter in 2012 naar België verhuisde om dichterbij haar te zijn. Ze legde uit dat haar dochter haar in België financieel steunde, maar niet reeds toen ze nog in Congo woonde (AD, stuk 140).

Zowel in het kader van haar aanvraag als in haar middel erkent verzoekster dus dat zij in haar land van herkomst, Congo, niet reeds ten laste was van haar Duitse dochter.

Verzoekster betwist op zich niet dat het *"ten laste zijn"* moet worden bewezen van in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag, maar merkt op dat het in haar geval onmogelijk is om een afhankelijkheidsband van in Congo aan te tonen en dat een *"te strikte toepassing"* van de regels, zonder ruimte voor uitzonderingssituaties, het doel en de geest van *"de wet op gezinshereniging"* miskent. Zij betoogt dat in haar geval België dient te worden aangeduid als het de facto land van oorsprong, *"bij gebreke aan een voorafgaande familiale relatie"*. Een andere invulling van de wet zou volgens haar leiden tot *"een discriminatoire uitsluiting van ouders wiens familiale band pas in België tot stand is gekomen"*. Zij hekelt het gegeven dat er geen rekening zou zijn gehouden met de door haar verstrekte informatie en de feitelijke gegevens van haar individuele geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder wel degelijk rekening hield met de door verzoekster ingeroepen feitelijke situatie zoals hierboven werd geschetst, waarin verzoekster pas in België opnieuw in contact is gekomen met haar dochter. Verweerder heeft echter geoordeeld dat dit enkel maar aantoonde dat

verzoekster niet in de voorwaarden is voor de beoogde gezinshereniging, nu de wet uitdrukkelijk vereist dat het ten laste zijn van in het land van herkomst of van oorsprong moet worden bewezen. Verzoekster slaagt er met haar uiteenzetting niet in om het onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig karakter van deze beoordeling aan te tonen.

Verzoekster kan zo niet worden gevolgd waar zij meent dat België in casu dient te worden beschouwd als *“het land van oorsprong of van herkomst”*. Uit de hierna aangehaalde rechtspraak van het HvJ blijkt een duidelijk onderscheid dat dient te worden gemaakt tussen enerzijds het land van herkomst of van oorsprong en anderzijds de gastlidstaat, waarbij de gastlidstaat in geen geval kan samenvallen met het land van herkomst of van oorsprong.

In het arrest Rahman van het HvJ (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt duiding gegeven bij het begrip *“land van herkomst”* in de zin van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG. De Raad wijst er op dat in overweging 31 van het arrest wordt gesteld dat het land van herkomst, in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart ten laste van een burger van de Unie te zijn, *“de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen”*. Deze passage van het arrest betreft een antwoord op de vraag naar welke staat dient te worden gekeken voor de beoordeling alwaar men ten laste moet zijn geweest, waarin *“de staat waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen”* wordt geponeerd als correcte interpretatie in plaats van *“het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde”*. Uit niets blijkt dat *“de staat waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen”* hetzelfde land kan uitmaken als het *“gastland”*, d.i. België. De staat waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen hoeft weliswaar niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt.

In deze blijkt uit overweging 34 van voormeld arrest ook dat het HvJ het *“land van herkomst”* – waarmee wordt bedoeld het land waarvan het familielid van de burger van de Unie komt – invult als zijnde Bangladesh (d.i. het land waarvan de betrokken familieleden afkomstig zijn) en niet als zijnde het Verenigd Koninkrijk (d.i. het land waar de betrokken familieleden thans samen met de burger van de Unie verblijven). Er dient in deze ook te worden verwezen naar overweging 99, derde streepje van de conclusie van de advocaat-generaal L. A. Geelhoed verstrekt in het kader van de zaak Jia van het Hof van Justitie, waarin wordt gesteld als volgt: *“Artikel 1, sub d, van richtlijn 73/148 moet aldus worden uitgelegd dat het begrip „ten laste komend” betrekking heeft op de situatie waarin een familielid van een burger van de Unie economisch afhankelijk is van die burger van de Unie om het bestaansminimum te bereiken in het land waar hij normaal gesproken woont, niet zijnde de lidstaat waar hij vergunning tot verblijf aanvraagt, en dat deze situatie een structureel karakter heeft.”* Tevens kan worden verwezen naar de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, waarin omtrent het begrip *“ten laste zijn”* wordt gesteld als volgt: *“Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft).”* (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad, p. 5).

Zoals reeds werd aangegeven, handelde het arrest van 10 april 2025 van het HvJ in de zaak C-607/21 verder specifiek over de situatie waarin een zekere tijd was verstreken tussen de binnenkomst op het grondgebied van de gastlidstaat en de indiening van de aanvraag in deze gastlidstaat. Hierin oordeelde het HvJ dat het familielid het bewijs moet leveren van het ten laste zijn zowel in het land van herkomst of van oorsprong op het ogenblik waarop hij dat land heeft verlaten als in de gastlidstaat op datum van de indiening van de aanvraag:

“46. In de tweede plaats moet worden geoordeeld dat in een situatie waarin de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger meerdere jaren nadat hij zich fysiek bij de Unieburger en diens partner in het gastland heeft gevoegd een aanvraag indient voor een verblijfskaart op grond van artikel 7, lid 2, en artikel 10 van richtlijn 2004/38, die bloedverwant in opgaande lijn het bewijs moet leveren dat hij op de datum van indiening van die aanvraag ten laste is van die burger en/of partner in die lidstaat, en dat hij op de datum van zijn aankomst op het grondgebied van die lidstaat ten laste was van die burger en/of partner in zijn land van oorsprong.

[...]

49. Indien de controle door de bevoegde nationale autoriteit van de voorwaarde inzake de afhankelijkheidsverhouding beperkt wordt tot de situatie van de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn

in het gastland op de datum van indiening van de aanvraag voor een verblijfskaart, zou deze bloedverwant in opgaande lijn een dergelijke kaart kunnen krijgen terwijl hij op de datum waarop hij zich fysiek bij de Unieburger heeft gevoegd niet voldeed aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden, hetgeen overigens ook in strijd zou zijn met de doelstellingen van richtlijn 2004/38.

[...]

53. Indien het feit dat de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger meerdere jaren na zich bij die Unieburger in de gastlidstaat te hebben gevoegd een aanvraag voor een verblijfskaart heeft ingediend, ertoe leidt dat de bevoegde nationale autoriteit bij de behandeling van die aanvraag niet meer hoeft na te gaan of er in het land van oorsprong of herkomst van die bloedverwant sprake was van een situatie van afhankelijkheid als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38, terwijl overeenkomstig de in punt 35 van het onderhavige arrest aangehaalde rechtspraak die verificatie wel vereist is indien die aanvraag was ingediend gelijktijdig met de aankomst van die bloedverwant in opgaande lijn op het grondgebied van die lidstaat, zou niet alleen het risico bestaan dat het aantal potentiële begunstigden van de door deze richtlijn verleende rechten wordt uitgebreid, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de wil van de Uniewetgever, maar ook dat de door die richtlijn gestelde vereisten worden omzeild.”

Het HvJ achtte het aldus in strijd met de doelstellingen van de Richtlijn 2004/38/EG wanneer een bloedverwant in opgaande lijn een verblijfskaart kan verkrijgen terwijl hij op de datum waarop hij zich fysiek bij de Unieburger heeft gevoegd niet reeds voldeed aan de voorwaarden voor het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden. Het HvJ voorzag enkel een uitzondering op de vereiste van het ten laste zijn van in het land van herkomst of van oorsprong wanneer de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn is aangekomen op het grondgebied van de gastlidstaat en daar aanvankelijk heeft verbleven op grond van een autonoom of afgeleid verblijfsrecht naar Unierecht op grond van een andere bepaling dan artikel 7, lid 2 van de Richtlijn 2004/38/EG of op grond van het nationale recht (overweging 54).

De Raad herinnert er aan dat verzoekster sedert 2009 op het Belgische grondgebied verblijft. Zij verbleef al die tijd in illegaal dan wel precair verblijf in België en negeerde hierbij meerdere haar afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. Op geen enkel ogenblik werd zij toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. De Duitse referentiepersoon zou pas in 2012 naar België zijn verhuisd. Hoewel verzoekster en haar Duitse dochter beiden sinds 2012 in België zouden hebben verbleven, diende verzoekster bovendien pas voor het eerst in 2016 een aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar Duitse dochter in. Aanvankelijk beoogde zij eerder een verblijfsrecht in functie van haar toenmalige Belgische partner, en niet haar Duitse dochter, maar al haar aanvragen werden afgewezen. Bovendien dateren de voorgelegde stortingsbewijzen van haar dochter pas van de jaren 2020 en 2021, wat maakt dat de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie sowieso pas zou zijn ontstaan na een jarenlang precair dan wel illegaal verblijf in België. Aldus blijkt niet dat haar situatie valt onder de door het HvJ voorziene uitzonderingssituatie. In geen geval kan verzoekster worden gevolgd in haar standpunt dat België, gelet op voormelde rechtspraak van het HvJ, moet worden beschouwd als haar land van herkomst of van oorsprong. Het is ook niet omdat verzoekster in de onmogelijkheid is om het bewijs van de verblijfsvoorwaarden te leveren, dat dit betekent dat verweerder de wet te strikt heeft geïnterpreteerd, dat haar een uitzondering diende te worden toegestaan of dat de bestreden beslissing discriminatoir is. Verzoekster slaagt er alleszins niet in dit concreet aannemelijk te maken. Dit laatste argument wordt bovendien pas voor het eerst in de synthesememorie aangevoerd, zonder dat blijkt dat dit niet reeds in het verzoekschrift kon worden aangevoerd. Het betreft aldus een niet-ontvankelijke uitbreiding van haar middel in de synthesememorie (zie ook verder). De Raad benadrukt nog dat het de wetgever zelf is die nadrukkelijk de vereiste heeft opgenomen van het ten laste zijn van in het land van herkomst of van oorsprong. Ook volgens het HvJ is het nooit de bedoeling van de wetgever geweest om andere gezinsleden dan deze die voldoen aan de in de richtlijn gestelde voorwaarden een recht op gezinshereniging te geven. Het gegeven dat verzoekster zelf aangeeft dat zij niet ten laste was van haar Duitse dochter van in Congo, daar zij op dat moment helemaal geen contact had met haar, is geen uitzonderlijke situatie, maar een situatie die niet valt onder de richtlijn 2004/38/EG of onder artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

3.8. Gelet op voorgaande vaststellingen, is het noch kennelijk onredelijk of onzorgvuldig noch onwettig waar verweerder in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat er *“bezwaarlijk [kan] worden gesteld dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst/origine bestond, en wel in die mate dat de betrokkene daardoor genoodzaakt was om haar dochter te komen vervoegen als rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn, ten laste van haar dochter”* en waar hij vaststelde dat niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

3.9. Het motief dat verzoekster niet het bewijs heeft geleverd dat zij van in het land van herkomst ten laste is van haar Duitse dochter volstaat reeds om de bestreden beslissing te onderbouwen. Het is niet langer nodig om in te gaan op het bijkomende, niet-determinerende, motief dat evenmin blijkt dat verzoekster werkelijk ten laste is van haar Duitse dochter ten tijde van de aanvraag, waar zij sinds 2014 zo goed als continu werkt.

Louter ten overvloede kan de Raad wel opnieuw verwijzen naar wat wordt gesteld in het arrest van het HvJ van 10 april 2025 in de zaak C-607/21, namelijk dat de afhankelijkheid tussen aanvrager en referentiepersoon ook dient te bestaan op het moment van het indienen van de aanvraag. In casu stelt verweerder echter vast dat verzoekster sedert 2009 op het Belgische grondgebied verblijft en dat zij *“sinds 2014 praktisch continu tewerkgesteld is, waardoor van de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon in België evenmin sprake kan zijn”*. Deze tewerkstellingen worden geenszins betwist door verzoekster, maar zij stelt wel dat het gaat om *“laagbetaalde, instabiele jobs die geen structurele zelfstandigheid verzekeren”* en dat zij wel degelijk afhankelijk is van de materiële ondersteuning van haar dochter. Verzoekster gaat er met haar kritiek wel aan voorbij dat zij al sedert 2009 in België verblijft, dat zij als sinds 2014 is tewerkgesteld en dat er enkel geldoverschrijvingen van de referentiepersoon aan verzoekster worden overgelegd voor de jaren 2020 en 2021. Het komt aldus niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk over van verweerder om ook de voorwaarde van het *“ten laste zijn”* in België niet als voldaan te beschouwen.

3.10. Verzoekster betoogt nog dat, indien verweerder vragen had of zijn beslissing baseert op lacunes of onduidelijkheden, hij haar de gelegenheid had moeten bieden om deze te weerleggen. De Raad wijst er echter op dat verzoekster ruimschoots de mogelijkheid had om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan verweerder over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing bijkomend nog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen of te worden gehoord. Zij toont zo niet aan dat het bestuur bij de weigering van het gevraagde voordeel rekening houdt met elementen of zich steunt op gegevens die zij redelijkerwijze niet kon of niet moest kennen bij het indienen van haar aanvraag, of steunt op redenen waarop zij in haar aanvraag niet kon of moest anticiperen (RvS 9 juni 2015, nr. 231.480). Verzoekster toont trouwens evenmin aan dat zij, indien bijkomend gehoord, nog bijkomende nuttige gegevens of stukken kon voorleggen.

3.11. Verzoekster toont met haar uiteenzetting noch een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet noch een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel of het hoorrecht aan. Ook maakt zij geen *“kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de economische afhankelijkheid”* aannemelijk.

3.12. Verzoekster verwijst in haar synthesesemorie nog naar artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt dat er geen belangen-afweging heeft plaatsgevonden en geen sprake is van een legitiem doel dat *“deze inmenging”* verantwoordt. De Raad moet vaststellen dat dit in werkelijkheid een nieuw middel betreft, of een uitbreiding van haar middel, dat pas voor het eerst in de synthesesemorie wordt aangevoerd, en dat verzoekster niet reeds aanvoerde in het inleidende verzoekschrift. Er blijkt ook niet dat verzoekster niet reeds in de mogelijkheid was dit middel of deze kritiek in haar inleidende verzoekschrift te ontwikkelen. Overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet mogen geen andere middelen worden aangevoerd dan deze die in het verzoekschrift of in de nota zijn uiteengezet. Artikel 38/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet definieert de synthesesemorie verder als een proceduristuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”* en laat dus ook geen uitbreiding van de middelen in het inleidende verzoekschrift toe. Het in het kader van de synthesesemorie nieuw ontwikkelde middel kon reeds naar voor worden gebracht in het inleidende verzoekschrift, zodat het laattijdig is (RvS 11 januari 2000, nr. 84.603; RvS 25 maart 2002, nr. 105.054). Er blijkt niet dat verzoekster dit nieuwe middel, onder meer ook gelet op de rechten van verdediging, nog op ontvankelijke wijze voor het eerst in de synthesesemorie kan invoeren. Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat in de Vreemdelingenwet de voorwaarden voor gezinshereniging met een Unieburger zijn opgenomen, met name in artikel 40bis. Deze wetsbepaling kan worden beschouwd als een bepaling die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stelt, waardoor zich geen bijkomende belangenafweging in dit verband opdringt indien wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden van de voormelde wetsbepaling (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

3.13. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS